

Arrest

nr. 41 191 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Azerische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BORGONIE, die loco advocaat G. MEEUS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Azeri staatsburger en van gemengd Azeri (vaderskant) -Armeense (moederskant) origine te zijn.

Daags voor de presidentsverkiezingen in Azerbeidzjan in oktober 2003 werd uw zus, Behbudova Leila, tijdens een demonstratie door de politie zodanig hard geslagen dat zij overleed aan haar verwondingen. U vernam dit van uw zoon Jamalli Nijat, die eveneens aanwezig was op de betoging en tevens werd geslagen.

U verklaart dat uw zus bewust en gericht door de politie is doodgeslagen omdat zij als journaliste van de zender ANS politieke reportages maakte, en omdat zij verdacht werd van banden met de Armeense autoriteiten omwille van haar gemengde origine.

Drie of vier dagen na haar dood kwamen de autoriteiten bij u langs. Ze vroegen u naar bepaalde documenten en stukken gelieerd aan de reportages van uw zus. U wist echter van niets.

U woonde samen met uw zus, maar zij vertelde u nimmer van haar werk, engagement of problemen. U zag wel dat uw zus gewond was telkens als zij naar een demonstratie was geweest. De autoriteiten zijn

in totaal een 10 tot 15 keer gekomen, en u bent ook 2 of 3 keer geslagen. Eén keer hebt u hierbij een gebroken rib opgelopen.

U bent ook 5 keer meegenomen naar het politiebureau. Enkele keren werd u tot 's ochtends aangehouden. U werd verdacht uw zus te helpen met haar politieke activiteiten. U werd zelfs met de dood bedreigd.

Omwille van deze aanhoudende bezoeken, verdachtmakingen en bedreigingen besloot u het land te verlaten. In juni 2004 vluchtte u met uw minderjarige kinderen naar het Verenigd Koninkrijk, waar u op 21 juni 2004 asiel aanvraagde. U kreeg een negatieve beslissing.

Op 20 januari 2007 werd u gerepatriëerd naar Azerbeidzjan.

Bij aankomst werd u door de luchthavenautoriteiten ondervraagd over uw verblijf in het buitenland. Uw paspoort werd ingehouden en de politie werd opgeroepen die u dezelfde vragen stelde. De volgende avond mocht u beschikken, maar u kreeg huisarrest.

Uw oudste zoon Nijat werd niet vrijgelaten. U vernam echter niets van uw zoon. Via kennissen vernam u begin februari 2007 dat uw zoon u aanraadde te vluchten omdat uw leven in gevaar was. U weet niet wat er aan de hand was en u heeft geen verdere uitleg gekregen of gevraagd.

Op 5 februari 2007 werd u thuis zonder enige aanleiding of verklaring ernstig geslagen door een onbekende man. U werd door de bureaus naar het ziekenhuis gebracht waarna uw kennis Eltchin u naar zijn buitenverblijf bracht. U diende half februari opnieuw naar het ziekenhuis te gaan.

Ten gevolge van de slagen had u een miskraam. U was immers zwanger van een vriend met wie u in het Verenigd Koninkrijk een relatie had. Eltchin regelde een nieuw paspoort met visum en uw vlucht.

Op 11 juni 2007 vluchtte u met uw zoon Jamailli Intizam naar Italië.

U reisde door naar België en op 22 juni 2007 vroeg u een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde te heten Behbudova Leila, maar u zou sinds de dood van uw zus Behbudova Nargiz in 2003 haar identiteit hebben aangenomen.

U bezit een paspoort op haar naam en reisde tevens onder deze naam. Jamailli Intizam is de zoon van uw zus. In het Verenigd Koninkrijk gebruikte u de identiteit van uw zus.

Uw eerste asielaanvraag in België werd op 7 mei 2008 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij een akkoord met de Italiaanse autoriteiten was bekomen voor een terugname. Door omstandigheden is dit niet gebeurd.

U was ondertussen reeds naar Zweden gegaan waar u op 19 december 2007 asiel aanvraagde onder de naam Nouriyeva Valida.

U had er geen interview en keerde terug naar België waar u op 2 september 2008 een tweede keer asiel aanvraagde. Initieel verklaarde u dat uw echte identiteit (nog steeds) Behbudova Leila is, maar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw echte identiteit Behbudova Nargiz is en dat Jamailli Intizam niet de zoon van uw zus, maar uw zoon is."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw steeds wijzigende verklaringen omtrent uw identiteit, zowel in België als in het Verenigd Koninkrijk en Zweden, de geloofwaardigheid omtrent uw identiteit, alsook uw algehele geloofwaardigheid, ondermijnen.

U verklaart dat u bij uw asielaanvraag eerst de naam van uw zus (Leila) had aangenomen omdat u bang was dat de autoriteiten van Azerbeidzjan u zouden terugvinden (CG,p.2).

Dit is vooreerst niet in overeenstemming met het feit dat verwacht wordt dat een kandidaat vluchteling de waarheid vertelt (dus ook in verband met hun identiteit) aan de bevoegde autoriteiten.

Maar uw verklaring houdt ook weinig steek, aangezien u gereisd hebt onder uw echte naam (Nargiz).

Het volledig gebrek aan aanwijzingen omtrent de vervolging op uw zus ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van deze feiten, zeker omdat kan verwacht worden dat over de dood/moord op een journaliste bericht wordt in de Azerische (oppositie)media en/of rapporten van mensenrechtenorganisaties. U kan zelfs geen aanwijzing geven van haar bestaan en overlijden, bijvoorbeeld door middel van identiteitsdocumenten of een overlijdensakte (CG,p.6,7,8).

Ook uw persoonlijke problemen kan u niet aannemelijk maken. U verklaart dat u systematisch en ernstig werd vervolgd, enkel en alleen omdat u de zus bent van iemand die verdacht werd van politiek engagement en hulp aan Armenië, en omdat men vermoedde dat u dat ook deed.

U had echter geen enkel politiek engagement of band met Armenië (CG,p.3,5). Het is alleen al daarom niet aannemelijk dat u dermate systematisch en ernstig werd vervolgd.

U weet ook niet wat de juiste redenen zijn van uw problemen, en waarom uw zoon u vertelde dat u het land moest verlaten (CG, p.8). Er kan verwacht worden dat u trachtte te achterhalen waarom uw zoon dit heeft gezegd.

Met betrekking tot uw gemengde Armeense origine moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat u deze niet kan staven. U verklaart geen enkel document van uw moeder te hebben en u verklaart ook geen enkele vorm van Armeense opvoeding te hebben gekregen, waardoor u ook geen kennis hebt van de Armeense taal of tradities (CG,p.2,3).

Tot slot zijn een aantal manifeste tegenstrijdigheden in vergelijking met uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal vastgesteld.

Zo heeft u in uw vragenlijst niets vermeld over het incident van februari 2007 (vragenlijst Commissariaat-generaal ,punt 3.5.).

Hiermee geconfronteerd verklaart u dat het u niet gevraagd werd (CG,p.8).

Deze verklaring is niet afdoende. Er wordt in de vragenlijst wel degelijk gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Gelet op het feit dat dit incident een zwaarwichtig incident is, gelet op het feit dat dit samen met het huisarrest het enige persoonlijke probleem is na uw terugkeer naar Azerbeidzjan in januari 2007, en aangezien dit incident kennelijk de aanleiding vormde voor uw vlucht, kan verwacht worden dat u dit vermeldde in de vragenlijst.

Daarnaast verklaarde u in de vragenlijst dat u in de periode na het overlijden van uw zus soms voor enkele dagen en zelfs weken werd aangehouden (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.1.).

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u enkele uren of hoogstens tot de volgende ochtend werd aangehouden (CG,p.9).

Hiermee geconfronteerd ontkent u dat ook voor enkele dagen of weken aangehouden bent geweest (CG,p.9).

Deze verklaring is evenmin afdoende, uw verklaring in de vragenlijst is immers zeer duidelijk, waardoor de tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw paspoort betreft identiteitsgegevens en kan de twijfels omtrent uw identiteit niet opheffen. U heeft immers verschillende verklaringen over uw identiteit afgelegd, en u heeft verklaard dat u het paspoort via een tussenpersoon en tegen betaling heeft bekomen (CG,p.8).

Het uittreksel van uw medisch dossier en het medisch attest dd. 5/2/2007 kunnen voorgaande appreciatie evenmin wijzigen. De attesten betreffen het incident van 5 februari 2007 en de gevolgen hiervan (verwondingen, miskraam). Hoger werd reeds gesteld dat aan dit incident geen geloof kon worden gehecht omdat u dit belangwekkend incident niet had vermeld bij uw eerste verklaring. Deze attesten kunnen de ongeloofwaardigheid van dit incident niet herstellen. Er kan immers verwacht worden dat u deze attesten reeds bij het begin van uw asielaanvraag, en zelfs tijdens de procedure van uw eerste asielaanvraag, had vermeld en getoond. U heeft deze echter pas vermeld en getoond tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal.

Gevraagd naar de reden hiervoor verklaart u dat u niet wist dat deze documenten belangrijk waren (CG,p.7).

Dit is niet aannemelijk. Geloofwaardige medische attesten die de resultaten van een vervolging beschrijven bieden uiteraard steeds een meerwaarde aan uw relaas. Er kan van u verwacht worden dat u dit beseftte.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 6 januari 2010 (zie p. 2) gelden naar aanleiding van de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen omtrent de steeds wijzigende verklaringen van verzoekster over haar identiteit dat zij “geen 20 verschillende identiteiten heeft aangenomen maar enkel deze van haar zus”.

Zij verklaart dit om reden dat “zij werkelijk bevreesd was dat men haar echte identiteit zou achterhalen wat in haren hoofde als gevaarlijk te aanzien is” en beweert verder dat “er nog altijd geheime diensten bestaan die mensen ook buiten hun eigen grondgebied laten verdwijnen”.

Wat betreft het vastgestelde gebrek aan aanwijzingen omtrent de vervolging van haar zus, beweert verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 2) dat *“men van deze feiten geen officieel document bij de overheid gaat halen die klaarstaat om u aan te houden...”*

Verzoekster wijst er ook op zij verschillende keren is opgepakt en met geweld geconfronteerd werd omdat zij samenwoonde met een “politiek activist”. Zij beweert dat *“het een systeem is van autoritaire overheden om gehele families uit te schakelen”* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Wat de medische attesten wijst verzoekster er op dat *“bij het invullen van een vragenlijst er soms iets over het hoofd gezien wordt”* en vervolgt *“dat men in dit ontwikkeld land maar eens de vragenlijsten i.v.m. sollicitaties dient na te kijken om te evalueren wat voor belangrijke zaken er soms door ontwikkelde en normale burgers wordt vergeten die dan nog gewoon zijn hiermee om te gaan”*.

Zij besluit dat het een bijzondere interpretatie is die *“stelt dat verzoekster er niet in slaagt om de vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie waar te maken. Dat dit eveneens besloten wordt m.b.t. de subsidiaire bescherming.”* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt de Raad over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De eerste plicht die op een asielzoeker rust is de waarheid vertellen en alle medewerking verlenen aan diegene die de asielaanvraag onderzoekt. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, nr. 205).

De Raad stelt vast dat verzoekster haar eerste asielaanvraag in België op 22 juni 2007 indiende onder de naam “Leila Bebhudova”.

Bij haar asielaanvraag in Zweden in devember 2007 gaf verzoekster de naam “Valida Nouriyeva” op.

Bij haar -tweede-asielaanvraag in België op 2 september 2008 verklaarde verzoekster eerst “Leila Bebhudova” te heten, bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat haar echte naam “Nargiz Bebhudova” is.

Bij haar eerste asielaanvraag was zij vergezeld van een jongeling, Jamailli Intizam, waarvan zij beweerde dat het de zoon was van haar -overleden- zus; op het voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal heette het dat Jamailli haar zoon was, niet deze van haar zus.

De Raad stelt vast dat verzoekster bedrieglijke verklaringen aflegt over haar identiteit, zijnde volgens de Raad een wezenlijk element in de asielaanvraag.

Deze vaststelling vernietigt de geloofwaardigheid van verzoekster.

De neergelegde documenten, inbegrepen het paspoort, zijn niet van aard voormelde vaststelling te ontcrachten.

De ridiculisering in het verzoekschrift *“dat zij geen 20 verschillende identiteiten heeft aangenomen maar enkel deze van haar zus”* tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen eenduidige identiteit opgaf, is geen ernstig verweer.

Ook de vaststelling dat verzoekster voormelde Jamailli vernoemt als de zoon van haar zus, nadien als haar zoon, richt zich tegen haar geloofwaardigheid.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat het verzoekschrift van 6 januari 2010 ingediend werd op naam van “Leila Behbudova”, zijnde derhalve volgens de verklaringen van verzoekster (zie hoger), een valse identiteit.

Bedrieglijke verklaringen dienen niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van verzoekster wordt derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, overeenkomstig artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, geweigerd.

Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen andere elementen bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE